

[Duetoff]

så vigtig, at den kræver flere penge, så må de stemme for en skatteforhøjelse. Jeg gjorde det i Københavns Amtsråd ved sidste budgetforhandling, og jeg kommer formodentlig også til det ved den kommende budgetforhandling, fordi jeg mente, der var nogle opgaver, som Københavns Amt skulle klare, som man ikke kan klare i dag.

Vi vil have reelt indhold i det kommunale selvstyre, sådan at det er de kommunale politikere, der står til ansvar og skaffer midlerne, og ikke staten, der skal gøre det. Derfor er det ikke tvetunget tale. Vi er bare uenige i, at vi skal lege julemænd fra statens side og sige, at nu deler vi penge ud. Det er op til de folkevalgte ude omkring, og sådan fortolker vi dagsordenen, vil jeg gerne sige. Efter min opfattelse er der intet i denne dagsorden, der kan fortolkes derhen, at der nu bliver sat grænser for, hvad kommunerne må; sådan fortolker vi den ikke.

Jeg vil også godt sige, at det synspunkt, som jeg nævnte i den korte bemærkning, kommer jeg også med om en halv time i min ordførertale, og der sker altså ikke nogen ændringer i løbet af den halve time.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Det er jo ganske interessant, at en række partier nu taler om, at kommunerne skal hæve skatterne. Det får mig til at referere til kommunernes oplæg til disse forhandlinger, hvori det hedder:

»Efter aftale om kommunernes økonomi for 1992 må i lighed med de tre foregående år baseres på en henstilling om skatteudskrivning for kommunerne under ét. Det er Landsforeningens opfattelse, at der ikke bør ske forhøjelse af skatteudskrivningen for kommunerne under ét i 1992. Det skyldes især, at det med de lave lønstigninger på arbejdsmarkedet ikke vil være muligt at fastholde den disponible realløn, hvis kommunerne sætter skatten op.«

Det er realistiske og kloge ord. Og jeg kender ikke mange borgmestre – heller ikke socialdemokratiske – der har lyst til at sætte skatterne op.

Endvidere vil jeg sige til fru Jytte Andersen, at hverken hun eller jeg på indeværende tidspunkt ved, hvordan forhandlingerne afsluttes. Der er nogle temaer, som skal indgå i disse forhandlinger, men hvordan den økonomiske

ramme bliver, og hvordan problemet omkring finansieringen aftales, kan ingen på indeværende tidspunkt sige noget om. Både finansministeren, jeg selv og KL siger jo, at der er et finansieringsproblem for 1992, og det er dog et nyttigt udgangspunkt at have for nogle drøftelser og aftaler.

Formanden:

Hr. Ole Vig Jensen får den sidste korte bemærkning i denne byge.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Hr. Hjortnæs afleverede i form af en kort bemærkning et mere principielt indlæg, som hr. Hjortnæs i øvrigt har gjort ved andre lejligheder, og som kan være på sin plads i visse sammenhænge, men ikke, synes jeg, i netop denne sag.

Er der noget mere naturligt, end at to offentlige instanser – her staten i form af regeringen og de kommunale organisationer for kommunerne – frivilligt forhandler en aftale? Er det ikke til syvende og sidst i borgernes interesse? Det er de samme borgere, det drejer sig om. Jeg kunne forstå hr. Hjortnæs, hvis det drejede sig om private organisationer, specielle interesseorganisationer, så kunne man være betænkelig, selv om en indgået aftale naturligvis altid kan tages op og eventuelt forkastes af et flertal i Folketinget.

Det Radikale Venstre støtter dagsordenen – det vender jeg naturligvis tilbage til senere – fordi vi støtter synspunktet om, at det er en fordel, at der kan indgås en aftale mellem disse to offentlige myndigheder.

Formanden:

Så vender vi tilbage til ordførerrækken.

Erik Larsen (V):

Venstre er af den opfattelse, at de senere års aftaler mellem staten og den kommunale sektor har været til stor gavn for samfundsøkonomien. På den ene side har det været med til at sikre en omkostningsudvikling på linje med statens og en aftale om skatteudskrivning, som sammen med moderate lønstigninger har haft gavnlig indflydelse på dansk omkostningsudvikling. På den anden side har disse aftaler også gavnet